

ogsaa eller mener i alt Fald bestemt at vide, at der har været kvindelig Betjening i Oldtidens Dage indenfor den østlige Verden; hvor Mandfolkene ganske simpelt paa Grund af de datidige Forhold ikke kunde virke, i Kvindegaarde, der svarede til, hvad der kaldes Zenanaer i Indien nu om Stunder; der maatte man altsaa have kvindelig Betjening, og de var ordinerede, de var Diaconer, „Enker“ kaldtes de, og de kaldtes ogsaa styrende Præster, men det svarer aldeles ikke til, hvad vi kalder Sognepræster. Det var altsaa en speciel Gerning. Disse Kvinder har vel ikke indviet Nadveren; de har uddelt den, men den var indviet af andre. Saaledes var Forholdene, og jeg mener, at disse Oplysninger, naar de kom frem, maatte kunne bidrage noget til at overvinde den Sky, der endnu er i visse Kredse for kvindelige Præster, navnlig naar man dog maa indrømme, at efter luthersk Betragtning er Ordets Forkyndelse og Sakramentets Forvaltning det, der er det ejendommelige for en Præst, men der er ingen Forskel i Hellighed i disse to Gerninger. Indrømmer man altsaa, at Kvinder kan prædike, har man ogsaa indrømmet, at de kan forvalte Sakramenterne, hvad de jo ogsaa i Nødtilfælde gør med Hensyn til Daab.

Jeg fastholder altsaa, hvad jeg i det teologiske Fakultet er gaaet med til. Principielt er der intet i Vejen; men at indføre kvindelige Præster i Øjeblikket vil jeg mene er af mange Grunde ganske uholdbart, fordi den Udvikling, der er i Gang, endnu ikke er kommet til et saadant Resultat, at det vilde være rimeligt at fremme en Lovgivning herom, og fordi det almindelige kirkelige Hensyn ogsaa bør tages med i Betragtning — som fremhævet af flere Biskopper, navnlig af Biskop Ludwigs —, at man nu forsøger Samarbejde med andre Kirkesamfund, og at vi da nødtigt skulde isolere os. Sagen har ogsaa været behandlet i Sverige og Norge; jeg skal ikke komme nærmere ind paa en Omtale deraf, men blot sige, at man staar betænkelig ogsaa der. Det er altsaa klart, at vi vilde udsætte os for Isolering, hvis vi gik til denne Foranstaltning her.

Endelig er der det praktiske Spørgsmaal, om der skal være Adgang for Kvinder til Præsteembeder uden Hensyn til, om de er gifte eller ugifte; mange vil se betænkeligt paa det Spørgsmaal, at gifte Kvinder skal tjene for Alteret. Det er endvidere fremhævet stærkt, særlig af Biskop Götzsche, at der ogsaa maa indføres Bestemmelser om speciel Uddannelse for disse Kvinder.

Med Hensyn til min Stilling til selve Lovforslaget skal jeg bemærke, at jeg finder, at det formelt vilde have været rigtigere, naar man vilde fremsætte et saadant Forslag, at fremsætte det som et Amendement til den Lov, vi har om Adgang til Præstestillinger, Loven af 1922; og saa vil jeg mene, at der burde i den Paragraf, som tilføjedes til denne Lov, have været en udtrykkelig Bestemmelse om, at de Kvinder, som kom ind i visse Præstegeringer, ikke kunde forflyttes, og de skulde have Kollats af Stiftets Biskop. Derved vil man kunne undgaa at komme ind paa en Lovgivning om Ordinations-spørgsmaalet. Efter den Ret, som Kollats giver herhjemme, betyder den, at enhver Udnævnelse er betinget; en Biskop har fri Ret til at forkaste — det er stadfæstet tilstrækkeligt ogsaa i Arboe-Rasmussen-Spørgsmaalet — en Udnævnelse, naar han ikke ønsker at give Ordination, og paa den anden Side: giver han Kollats, bevidner han, at han vil give Ordination.

Ved Indførelsen af den nævnte Bestemmelse blev det lagt frit i Biskoppens Haand, om han vil acceptere den Kvinde, der var udnævnt. Naar der staar „Stiftets Biskop“, vil man ikke blive udsat for det, som Lovforslaget utvivlsomt vil give Anledning til, hvis man følger den lakse Ordinationspraksis i den danske Folkekirke, som for øvrigt er ganske angribelig, at en Biskop holder Bunkeordination af Kandidater hentede fra baade det ene og det andet Stift. Hvis f. Eks. Biskoppen over Københavns Stift ikke ønskede en kvindelig Præst ansat ved Kvindefængselet, medens derimod Ministeren ønskede det, og han vidste, han kunde faa vedkommende Kvinde ordineret i et Stift i Jylland, vilde man saa finde det rigtigt, at Københavns Stift fik paaoktrojeret imod Biskoppens Ønske en saadan Kvinde? Det er dog ganske urigtigt, og den gamle Bestemmelse er jo ogsaa den, at enhver Biskop ordinerer sine Præster.

I hvert Tilfælde mener jeg altsaa, der maatte føjes til, at de kvindelige Præster ikke skulde kunne forflyttes, og at de skulde have Kollats af Stiftets Biskop, der bevidner, at de er ordineret af ham; og saa vil jeg mene, at der maatte kræves en omfattende Uddannelse — jeg vil ikke just holde paa en teologisk, men der maatte være Bestemmelser om, hvordan Uddannelsen skulde være. I mange Tilfælde vil en ældre Kvinde, der virkelig havde gode Kundskaber og praktisk Sans, være at foretrække for en ung Pige, der kommer